

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

כב.

עין משפט
נר מצוה

ב"ח א מ"י פ"ו מהל' איסורי
מזבח הלכה ב ופ"ו הלכה
:ג

בש"ב מ"א פ"א מהל'
פסוקה"מ הלכה כח:
ל ג ד מ"א פ"ב מהלכות
פסוקה"מ הלכה כב:

שיטה מקובצת

[illegible]

וְעֵצִים רַפְשִׁימָא לִיָּה אֲתָנָא מִשְׁלַ צְבוּר מִנְיָן. וְחֵם וְלִילָא מִמִּלְחָה
 דְּלַעֲלֵל דְּלִין לְהַסִּיב מִלְּבוֹנָה וְשִׁמָּה יֵשׁ לָהּ אַחַד:
שִׁזּוּ בְּלִיָּתָהּ עָבָה. מִנְחָם דְּבִיָּה (ד' ט) וְלִיג לְעִשְׂרוֹן כְּדִרְשִׁי' כִּפ' שְׁחִי
 מִדּוֹת (לִקְחָן פט.) מִיָּא כְּדִמְסִיב בְּמִזְרָע עֵינִי וְעִשְׂרוֹן קִלְתָּ בְּלוֹל

כי וזי להו רחמנא לישראל דאית להו לשכב
לכתנים דלית להו לשכב לא וזי להו רחמנא
קמ"ל ועצים דפשיטא ליה לתנא דמשל
ציבור מגנן דתניא יכול האומר הרי עלי
עולה יביא עצים מתוך ביתו כדרך שמביא
נסכים מתוך ביתו ת"ל^א העצים אשר
על האש אשר על המזבח מה מזבח משל
ציבור אף עצים ואש משל ציבור דרבי
רבי אלעזר בר ר"ש רבי אלעזר בן שמוע
אומר^ב מה מזבח שלא נשתמש בו הדיוט
אף *עצים ואש שלא נשתמש בהן הדיוט
מאי בינייהו איכא בינייהו דהתי ועתקי לא
והכתוב^ג ויאמר ארונה אל דוד יקח ויעל
אדוני המלך הטוב בעיניו ראה הבקר לעולה
והמזריגים וכלי הבקר לעצים הכא נמי בחדתי
מאי^ד מזריגים אמר עולא מטה של מרבל
מאי מטה של מרבל אמר רב יהודה עיזא
דקורקא^ה דדשו בה דשתאי אמר רב יוסף
מאי קראא^ו הנהג שמתוך למורג חרוץ חדש
בעל פפיות תדוש הרים: מתני'^ז נתערב
קומצה בקומץ חביתה במנחת כהנים
במנחת כהן משיח במנחת נסכים כשרה
רבי יהודה אסור במנחת כהן משיח
במנחת נסכים פסולה שזו כלילתה עבה
וזו כלילתה רכה^ח והן בולעות זו מזו:
גמ' תנן התם^ט דם שנתערב במים אם
יש בו מראית דם כשר נתערב ביין רואין
אותו כאילו הוא מים^י נתערב בדם בהמה
או בדם חיה רואין אותו כאילו הוא מים
רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם א"ר
יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו^{יא} ולקח
מדם הפר ומדם השעיר הדבר ידוע שדמו
של פר מרובה מדמו של שעיר רבנן סברי
מכאן

רחמנא. לנכה למלוה קרבנא משל הקדש לישראל הוא
שמוס דאית להו לנכה כלומר שהם נתנו השקלים בלנכה
המלח אבל כהנים שאין חייבין לשקול לא להבי אינטריך
נ"י. לר' אלעזר בן שמוע צעיקן דחתי: **ככא נמי בחדסי.**

[illegible]

מוסף רע"י

[illegible][illegible]

טעמאל לא יתשוב ^(א) כמו ריבש שמנה אלה פירש דמה דמיפסקן ^(ב) האל
אלא משום ריבש שמנה אלה משום חסר שמנה דלדבריה לפי מה שמפרש ^(ג) הא
בגמ' גבי חרב שנמערב צבול לא מיפסקן אלה משום ^(ד) ריבש שמנה:
וראן בורעוץ וזו מוז. מין שאינו מינו חשיב לא בגמרא משום דלאמרי'
סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבש עולה ומצטלל דהסבולת
של חרב רבש על השכן של מנחת נקבים ומצטלו ומימה דלחאי עממא
נמי ליפסול לרבי יהודה נמערב קומא ^(ה) בקומא חצירה וזה הוא הימה
לומר משום דצבילתן שות אין זו צולעת מוז ועוד נמערב קומא
בצרייה דקמי סיפא אלה הקטיר עתלה ^(ו) צבליס ופרין מונה בגמרא
שאין לה שריאה לא דמסר צבילתן וזה ואין צבולות זו מוז ^(ז) עממא
הא אליבא דרבי יהודה נמי מסקי לה ומשמע דאין הקומא מבטל
חרב זה צולל ומה שכתוב בספרים בגמ' גבי חרב שנמערב עס
גרסינן הכי אלה כספרים דגרין דליערב מנחת נקבים אצל שום
אז תתקיים גזירה מהו והשתא אלא ריבש דלא יצטלו או חת זה
למאי דמסקין מגזירה שזה דר' יוצא אליבא דר' יהודה אלא מנחת
בקומן ושיריים איכא גזירה שזה דהקטרה הקטרה אצל מנחת נקבים
ומימה מעט ממכר אלה מאחית דס גמור קאמר למעוטי היכא דליה
עולין אז משום חרב במינו היה בטל אע"פ שזה דמו של דפרמס
והוא ש"פ שיערי. פ"ו והיה לו לדמו של שיערי אלא בטל מילה דאפימס
דמייה דס שנמערב בנים אמר' ^(ח) בפי' המעורבות (ומחס עה) וצפרק
תוך מים ראשון ראשון בטל והילכך האי דל הפך היה לו להצטל
תמא דמסקת ע"ז ^(ט) (דף עג.) הכא מודה משום דהוה ליה נראה ודמה
שמחלק צפרק בתרא דמסקת ע"ז ^(י) (סס) בין חצית דנפיש עמודיה
ראשון בטל בחצית ביותר מפי חציה היה מודה דלא בטל ע"ז:
מכאן

[illegible]

שְׁהָרִי בטל את שמנה קומץ העבה ודלא הוי מינו כדפי' וא"ת כיון שהוא מתבטל בקומץ העבה א"כ הניח [יתיר] ומשמע דיעקר פסולת משום קומץ תני לה מדרגתי תעבר קומצה וכן פ"ה והא בטלי ליה ופרי דוקא לחסר את הרכה כמה שנפלט ממנה שהרי [בלע] העבה ובטלי הרכה אבל ודאי אינו בטל למיהא הוא שזינו ליה והיינו קומץ יתר והכוונתם בנמצא לא הישר בו כמו שכתבו רמב"ם לקמן סי' ס"ח (י) וגו'